

รายงานการประชุมสภามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
ครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๕
วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๕
ณ ห้องประชุมสภามหาวิทยาลัย ชั้น ๒ อาคารราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ

ผู้มาประชุม

๑.	ศ.เกียรติคุณ นพ.อาวุธ ศรีศุกรี	ที่ปรึกษาสภามหาวิทยาลัย
๒.	ศ.เกียรติคุณ ดร.กิตติชัย วัฒนานิก	นายกสภามหาวิทยาลัย
๓.	นายบุญรัตน์ วงศ์ใหญ่	กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ และ อุปนายกสภามหาวิทยาลัย
๔.	ผศ.ดร.เรืองเดช วงศ์หล้า	อธิการบดี กรรมการสภามหาวิทยาลัยโดยตำแหน่ง
๕.	รศ.ว่าที่ร้อยตรีสกุล แก้วศิริ	ประธานสภาคณาจารย์และข้าราชการ กรรมการสภามหาวิทยาลัยโดยตำแหน่ง
๖.	ศ.ดร.ณรงค์ บัณฑิต	กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
๗.	นายทินกร นำบุญจิตต์	กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
๘.	รศ.ดร.บุญวัฒน์ อัดชู	กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
๙.	นายบุญเอื้อ บัวสรวง	กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
๑๐.	นายปริญญา ปานทอง	กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
๑๑.	รศ.ดร.วรรณดี ม้าลำพอง	กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
๑๒.	ดร.ศุภวัตร ภูวกุล	กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
๑๓.	ผศ.ดร.สายสมร สร้อยอินดี๊ะ	กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
๑๔.	นางอรวรรณ ชยางกูร	กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
๑๕.	ผศ.ดร.ธรรมกิตต์ ธรรมโม	รองอธิการบดี กรรมการสภามหาวิทยาลัยจากผู้ดำรงตำแหน่งบริหาร
๑๖.	รศ.ประสิทธิ์ กิจจนศิริ	คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กรรมการสภามหาวิทยาลัยจากผู้ดำรงตำแหน่งบริหาร
๑๗.	ผศ.ดร.อรพินทร์ ศิริบุญมา	คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ กรรมการสภามหาวิทยาลัยจากผู้ดำรงตำแหน่งบริหาร
๑๘.	ดร.ศุภกฤษ เมธีโกภพงษ์	ผู้อำนวยการสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ กรรมการสภามหาวิทยาลัยจากผู้ดำรงตำแหน่งบริหาร
๑๙.	ดร.บังอร ฉัตรรุ่งเรือง	กรรมการสภามหาวิทยาลัยจากคณาจารย์ประจำ
๒๐.	ผศ.สมบัติ สิงขราข	กรรมการสภามหาวิทยาลัยจากคณาจารย์ประจำ
๒๑.	ผศ.สัญญา สะสอง	กรรมการสภามหาวิทยาลัยจากคณาจารย์ประจำ
๒๒.	ผศ.สารุ่ง ตันตระกูล	กรรมการสภามหาวิทยาลัยจากคณาจารย์ประจำ
๒๓.	นายถนัด บุญชัย	รองอธิการบดี เลขานุการสภามหาวิทยาลัย

ผู้ไม่มาประชุม

๒๔. นางทองอยู่	อานนทวิลาศ	ประธานกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย
กรรมการสภามหาวิทยาลัยโดยตำแหน่ง
๒๕. นายพารณ	อิศรเสนา ณ ออยุธยา	กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้เข้าร่วมประชุม

๑. รศ.ดร.ประพันธ์	ธรรมไชย	ว่าที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒. รศ.ดร.อานนท์	เที่ยงตรง	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ คณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานในตำแหน่งคณบดี
๓. รศ.ดร.นคร	ณ ลำปาง	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ คณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานในตำแหน่งคณบดี
๔. ผศ.กมล	รักสวน	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ คณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานในตำแหน่งคณบดี
๕. ศ.เกียรติคุณ สุวัฒน์	นิยมคำ	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ คณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานของมหาวิทยาลัย
๖. นางสาวมนัญญา	รัตนกิจ	ผู้ช่วยเลขานุการสภามหาวิทยาลัย
๗. นางสาวพัชรินทร์	สมพุดิ	ผู้ช่วยเลขานุการสภามหาวิทยาลัย
๘. นางสาวปราณีตา	จันทร์มา	ผู้ช่วยเลขานุการสภามหาวิทยาลัย
๙. ว่าที่ร้อยตรีโกศล	แสงงาม	ผู้ปฏิบัติหน้าที่ในการประชุมสภามหาวิทยาลัย
๑๐. นายณัฐวัฒน์	โรจนวุฒิธรรม	ผู้ปฏิบัติหน้าที่ในการประชุมสภามหาวิทยาลัย
๑๑. นายอุดมศักดิ์	ปัญญาอินทร์	สำนักงานสภามหาวิทยาลัย
๑๒. นางสาวณัฐกานต์	ชันไชย	นิติกรประจำสำนักงานสภามหาวิทยาลัย
๑๓. ผศ.สุมิตรา	ศรีชูชาติ	รองอธิการบดีฝ่ายบริหารงานบุคคล
๑๔. รศ.พิทยาภรณ์	มานะจตุติ	ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายประกันคุณภาพการศึกษา
๑๕. รศ.กาญจนา	สิริกุลรัตน์	ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา
๑๖. ผศ.เยี่ยมลักษณ์	อุดาการ	คณบดีคณะครุศาสตร์
๑๗. ผศ.สุกัญญา	คำนวนสกุณี	คณบดีคณะวิทยาการจัดการ
๑๘. ผศ.ดร.ชวิศ	จิตรวิจารณ์	คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
๑๙. ผศ.สุชานาฏ	สิตานุรักษ์	ผู้อำนวยการสถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม
๒๐. ผศ.กัลยา	หงษ์วงศ์	ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน
๒๑. ดร.นิตยา	สงวนงาม	ผู้อำนวยการวิทยาลัยนานาชาติ

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๓๐ น.

นายกสภามหาวิทยาลัยกล่าวเปิดประชุม และดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระการประชุม ดังนี้

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานแจ้งที่ประชุมทราบ

๑.๑ เรื่องแจ้งของประธานที่ประชุม

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.กิตติชัย วัฒนานิกร นายกสภามหาวิทยาลัยแจ้งที่ประชุมว่า เนื่องจากการประชุมสภามหาวิทยาลัยครั้งนี้ คณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานของมหาวิทยาลัย และคณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานในตำแหน่งคณบดี จะรายงานผลการดำเนินงานต่อสภามหาวิทยาลัย ดังนั้น จึงได้เรียนเชิญศาสตราจารย์เกียรติคุณ นายแพทย์อาวุธ ศรีศุกรี ที่ปรึกษาสภามหาวิทยาลัย และ รองศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ ธรรมไชย ว่าที่อธิการบดี เข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้ด้วย เพื่อที่จะได้ช่วยมองมหาวิทยาลัยและผลักดันให้ก้าวไปข้างหน้าต่อไป

๑.๒ เรื่องแจ้งของมหาวิทยาลัย

- ไม่มี -

๑.๓ เรื่องแจ้งของเลขานุการสภามหาวิทยาลัย

- ไม่มี -

ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุม

- ไม่มี -

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องสืบเนื่อง

- ไม่มี -

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องเสนอเพื่อพิจารณา

๔.๑ พิจารณาเรื่องนโยบายหรือระดมความคิด

๔.๑.๑ รายงานผลการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานในตำแหน่งคณบดี ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

รองศาสตราจารย์ ดร.อานนท์ เทียงตรง ประธานกรรมการ ในคณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานในตำแหน่งคณบดีพร้อมด้วยคณะกรรมการฯ นำเสนอที่ประชุมว่า คณะกรรมการฯ ได้ปฏิบัติงานมาจนครบวาระการดำรงตำแหน่ง เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ และได้จัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์แล้ว จึงขอเสนอข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ตลอด ๓ ปี ไว้ใช้ประโยชน์ในการติดตามงานของ

สภามหาวิทยาลัย และใช้ในการปรับปรุงงานของคณะวิชาที่เกี่ยวข้อง และมหาวิทยาลัยต่อไป รายละเอียดตามเอกสารหมายเลข ๔.๑.๑ นำเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา

ที่ประชุมร่วมกันพิจารณาและมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

๑. คณะกรรมการประเมินชุดก่อนนี้เคยพบปัญหาเกี่ยวกับอัตราการออกกลางคัน (Drop out) สูงมาตั้งแต่สี่ปีก่อน ซึ่งพบว่าประเด็นที่ ๑ คือการให้โอกาสคนเข้ามาศึกษาต่อโดยไม่เน้นตัวป้อน (Input) แต่จะเน้นตรรกะกระบวนการ (Process) ประเด็นที่ ๒ คือผู้เข้ามาส่วนใหญ่จะมาเดินเรียนเพื่อปีหน้าจะ Entrance ใหม่

๒. งานทะเบียนควรศึกษาข้อมูลแต่ละรุ่น การ Drop out เป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าหากพิจารณาจากตัวเลขที่ได้มาแล้วค่อนข้างสูง มหาวิทยาลัยจึงควรหาสาเหตุว่าเกิดจากอะไร จำเป็นต้องแก้ไขหรือไม่ เรื่องของการให้โอกาสเป็นเรื่องที่ดี แต่คงต้องดูว่า Drop out สูงขนาดนี้ จะแก้ไขได้หรือไม่ การทำวิจัยสถาบันจะช่วยให้

๓. การที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่เป็นมหาวิทยาลัยของท้องถิ่น และเปิดโอกาสให้นักศึกษาจากรอบนอก สิ่งที่พบคือเด็ก Drop out จากสาเหตุ ความยากจนเป็นส่วนใหญ่ จากการที่รับเด็กรอบนอกมาก เชื่อว่านักเรียนร้อยละ ๘๐ เป็นเด็กที่ค่อนข้างยากจน มาจากต่างจังหวัด ต่างอำเภอ หากถามว่าเรื่องนี้จะหาทางแก้ไขอย่างไร ทุกวันนี้มีทุน กยศ. ก็ยังไม่พอเพียงกับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เนื่องจากนักศึกษาต้องจ่ายค่าเช่าบ้าน หรือค่าเช่าหอพัก และมีข้อจำกัดอีกมาก

๔. ไม่สามารถให้ข้อเสนอในรายละเอียดได้ แต่ประเด็นสำคัญคือทำให้ความเห็นโดยไม่รู้จักจริง ใช้แต่การประมาณการ คิดว่าอย่างนั้นอย่างนี้ ดังนั้น จึงต้องทำวิจัยสถาบัน ต้องยอมลงทุนในสิ่งนี้ ไม่เช่นนั้นก็จะขาดเดาไปแบบนี้เรื่อย ๆ แล้วก็ทดลองโดยที่ไม่ได้แก้ไขสาเหตุที่แท้จริง ซึ่งจากการประเมินมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพฯ ตัวป้อนส่วนใหญ่ก็เหลือจากมหาวิทยาลัยของรัฐ แต่เมื่อเด็กที่สำเร็จการศึกษาเป็นบัณฑิตปรากฏว่าเป็นบัณฑิตที่ตลาดต้องการมากกว่าบัณฑิตที่จบจากมหาวิทยาลัยของรัฐ ประเด็นนี้น่าสนใจมาก เนื่องจากมหาวิทยาลัยเหล่านี้มีวิธีการที่จะช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้เร็ว ดี และมีประสิทธิภาพ หากมหาวิทยาลัยลงทุนเรื่องนี้ น่าจะเกิดประโยชน์แก่มหาวิทยาลัยอย่างยิ่ง

๕. มหาวิทยาลัยควรแต่งตั้งคณะทำงานพิจารณาเรื่องนี้อย่างจริงจัง ไม่ควรทำให้ปัญหาในอดีตมาเป็นปัญหาในปัจจุบันอีกต่อไป คณะกรรมการชุดนี้ต้องวิเคราะห์ข้อเสนอแนะทั้งหมดและแนวทางแก้ไข แล้วนำไปแก้ไขปัญหา ในบางส่วนมหาวิทยาลัยอาจจะแก้ไขได้ บางส่วนให้สภามหาวิทยาลัยเป็นผู้ช่วยเหลือ ปัญหาที่มีอยู่ประมาณ ๔ - ๕ ประเด็น ที่เกิดจากการประเมินด้านวิชาการ ด้านการบริหาร ด้านงบประมาณ ด้านอาคารสถานที่ และด้านบุคลากร บางเรื่องเป็นปัญหาที่อธิการบดีแก้ไขได้ การ Drop out ของนักศึกษาเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นและเรื้อรัง อาจจะแก้ไขโดยการมีคลินิกสำหรับนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องทุนการศึกษา เรื่องการช่วยเหลือเด็ก เป็นต้น การนำผลเสนอแนะของการปรับปรุงแก้ไขที่เกิดขึ้นจากคณะกรรมการฯ จะเป็นประโยชน์กับมหาวิทยาลัยในอนาคตต่อไป ซึ่งอธิการบดีคนใหม่จะมีเวลาอีกอย่างน้อย ๔ ปี เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว ที่เกิดขึ้น และนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ไปปรับปรุง เพื่อให้การบริหารของมหาวิทยาลัยมีคุณภาพและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๖. บางเรื่องเป็นการศึกษาไม่ละเอียดหรือไม่ ราชภัฏเชียงใหม่มีกลุ่มนักศึกษาที่แตกต่างกันค่อนข้างมาก ซึ่งต้องพิจารณาเฉพาะกลุ่ม ต้องจัดให้เหมาะสมสำหรับแต่ละกลุ่ม มีหลายประการมาก มากกว่ามหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ซึ่งทุกกลุ่มสามารถที่จะทำให้ดีและเป็นที่ต้องการของผู้ใช้ได้ ปัญหาในปัจจุบันคือหลายแห่งไม่ยอมรับบัณฑิตของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ต้องแก้ไขให้ได้ เพราะคุณภาพบัณฑิตไม่ได้แย่นขนาดนั้นทุกคน แต่การถ่วงเฉลี่ยทั้งหมดจึงเป็นไปเช่นนั้น ที่จริงมีกลุ่มที่ดีก็มีมาก วิธีที่แก้ไขง่ายที่สุดอาจต้อง

ผลิตบัณฑิตแยกกลุ่มหรือไม่ คือจัดกลุ่มของเด็กกว่ากลุ่มไหนเป็นอย่างไร และมีกลุ่มเด็กชั้นนำออกไปทำชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ส่วนเด็กที่คุณภาพไม่ถึงไม่ควรเข็นให้จบให้ได้ ต้องหาทางให้มีทางไปทางอื่น เพราะว่าจบไปแล้วทำงานไม่ได้ ซึ่งต้องแก้ไขเบื้องต้นให้ได้ก่อน

๗. วันนี้หากพิจารณาในภาพรวมของการศึกษา ประเทศไทยจัดอยู่ประมาณอันดับที่ ๓๐ ซึ่งเมื่อกล่าวถึงมิติของมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน ต้องไม่คิดแบบเดิม ต้องคิดในเรื่องการตลาดในมิติของการศึกษา ซึ่งอาจจะมี ๓ เรื่อง ที่ต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจน (๑) Demand side (๒) Supply side และ (๓) ทำให้ครบองค์ประกอบ เพราะมีการประเมิน ในปัจจุบันต้องพิจารณาว่าบุคลากรที่ต้องการใช้ผลผลิตเราเห็นเขามองเราเหมือนกับที่เราเห็นเรามองตัวเราเองหรือไม่ ทำอย่างไรที่จะทำให้อาจารย์มีแรงจูงใจที่จะทำงานวิจัย สรุปว่าวันนี้ต้องใช้เทคนิคหลายประการ การเรียนการสอนต้องใช้สหวิทยาการ เพราะการทำงานในปัจจุบันต้องรอบรู้

๘. ควรจะมีกระบวนการวิชาที่มีวิชาสัมพันธ์ปีที่ ๑ เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้และเข้าใจว่าการศึกษาในอุดมศึกษาเป็นอย่างไร เป้าหมายสุดท้ายการประกอบอาชีพเป็นอย่างไร และให้เห็นว่าในทางเลือกที่สอดคล้องกับศักยภาพของเขาควรเป็นอย่างไร วิชาเหล่านี้ควรจะสอนโดยอาจารย์อาวุโสที่มีประสบการณ์

๙. เรื่องการให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเต็มเวลา ซึ่งมีอยู่ในหนังสือแนวการจัดการระบบจากหนังสือกระบวนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของกรมการฝึกหัดครู เป็นเรื่องที่ดีมาก ตอนแรกเป็นการศึกษาสังเกต การมีส่วนร่วม การทดลองสอนทดลองปฏิบัติ และการทดลองฝึกประสบการณ์วิชาชีพเต็มรูป ซึ่งถ้าหากทำในลักษณะนี้ค่อนข้างยากแต่เป็นเรื่องที่ดี หากทำได้จะดีมาก

๑๐. ทำอย่างไรจะทำให้คณะครุศาสตร์เป็นหลักที่จะทำการฝึกครูในโรงเรียนต่าง ๆ ให้มีความสามารถในการที่จะพัฒนาวิชาหรือกระบวนการวิชาได้ รวมไปถึงการพัฒนาเรื่องของหลักสูตร เพราะในขณะนี้ความอิสระในการพัฒนากระบวนการไปอยู่ที่โรงเรียน ประมาณร้อยละ ๓๐ ถ้าหากทำได้จะเป็นเรื่องดี สำหรับคณะเทคโนโลยีการเกษตร มีหลายอย่างที่คณะน่าจะทำได้ และที่มีความสำคัญและน่าจะทำได้เนื่องจากอยู่ในพื้นที่ชลประทานทางด้านผลผลิต และฐานะของประชาชนในพื้นที่ส่วนใหญ่มีฐานะดี หากสามารถจัดสัมมนาประจำปีระหว่างอาจารย์และผู้นำท้องถิ่น เกษตรกรในพื้นที่ที่ใกล้เคียงคณะ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ โดยระบุประเด็นและปัญหาการเกษตรในพื้นที่ เช่น เทคโนโลยี การตลาด ถ้าหากทำได้จะเป็นการเรียนรู้อันร่วมกันในพื้นที่ ทั้งอาจารย์ นักศึกษา เกษตรกร ผู้นำท้องถิ่น ก็จะมีประสบการณ์

๑๑. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ควรนำเรื่องศิลปวิทยาสาสตร์และทักษะในศตวรรษที่ **24** มาใช้ในการพัฒนาคุณภาพบัณฑิต

๑๒. คณะวิทยาการจัดการควรใช้ฐานความรู้ด้านการจัดการเข้าไปช่วยในการปรับปรุงและพัฒนาวิชาการทางด้านการบริหารอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การบริหารธุรกิจเกษตร การบริหารส่งเสริมการเกษตร ซึ่งเป็นภาคราชการใหม่ควรร่วมมือกับคณะที่เกี่ยวข้อง

๑๓. กรณีวิทยาลัยแม่ฮ่องสอน ในขณะที่คณะกรรมการฯ ไปเยี่ยมมีนักศึกษาประมาณ ๓๐๐ คน เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ ประมาณร้อยละ ๙๐ และในกลุ่มนี้มีความหลากหลายด้านความเชื่อ วัฒนธรรม แต่พบว่าเด็กกลุ่มนี้มีความรู้พื้นฐานต่ำ ก่อนเข้าสู่มหาวิทยาลัยควรจัดวิชาที่ปูพื้นฐานให้เข้าใจในเรื่องคณิตศาสตร์ ภาษา หรืออื่น ๆ ประมาณ ๓ เดือน น่าจะทำให้เด็กมีความมั่นใจที่จะเรียนในมหาวิทยาลัยได้

๑๔. ศิลปวิทยาสาสตร์และทักษะในศตวรรษที่ ๒๑ เป็นเรื่องที่สำคัญ คือต้องเข้าใจว่าปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่เป็นการเตรียมนักศึกษาให้มีความชำนาญเป็นพิเศษในแต่ละสาขาวิชาเพื่อออกไปประกอบอาชีพในขณะที่กระแสยุคโลกาภิวัตน์ต้องการบัณฑิตที่สามารถเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในหลายลักษณะทั่วโลก

๑๕. มหาวิทยาลัยโดยเฉพาะอธิการบดีควรไปพิจารณาว่าอาจจะแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อพิจารณาผลการประเมินและข้อเสนอแนะอะไรที่จะต้องนำไปดำเนินการต่อ คืออาจจะดำเนินการต่อหลายเรื่อง บางเรื่องเป็นงานประจำ สามารถดำเนินการและแก้ไขได้ แต่บางเรื่องเชื่อมโยงไปถึงเรื่องนโยบาย เช่น เรื่องของการรับคนเข้ามาศึกษาต่อการสร้างความเป็นเลิศ สิ่งเหล่านี้ต้องดูว่าเป็นกลุ่มไหนอย่างไรที่จะสร้างให้เป็นมาตรฐานทั่วไป กลุ่มไหนจะสร้างเพื่อความเป็นเลิศที่ต้องการให้ใช้อ้างอิง และต้องลงทุนทั้งเรื่องบุคลากรและเครื่องจักรต่าง ๆ การที่มหาวิทยาลัยจะเป็นที่อ้างอิงไม่ใช่กายภาพแต่เป็นเรื่องของปัญญา ต้องสร้างให้ได้ จึงต้องดูว่าอะไรจะทำเพื่อชุมชน เพื่อสังคม ตามพระราชบัญญัติที่กำหนด อะไรที่จะสร้างความเป็นเลิศให้เป็นที่อ้างอิง ต่อไป และสามารถนำเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อช่วยกันพิจารณาได้

มติที่ประชุม

รับทราบ รายงานผลการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานในตำแหน่งคณบดี รายละเอียดตามที่คณะกรรมการฯ นำเสนอ โดยมอบหมายให้มหาวิทยาลัยนำข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ และข้อเสนอแนะของกรรมการสภามหาวิทยาลัย ไปพิจารณาเพื่อดำเนินการให้เกิดประโยชน์สำหรับการพัฒนา มหาวิทยาลัยต่อไป

๔.๑.๒ รายงานผลการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงาน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประจำปี ๒๕๕๓

รองศาสตราจารย์ ดร.(กิตติศักดิ์) วรรณวดี ม้าลำพอง ประธานกรรมการ ในคณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่พร้อมกับคณะนำเสนอที่ประชุมว่า รายงานผลการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประจำปี ๒๕๕๔ เป็นรายงานฉบับที่ ๓ ของคณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานของมหาวิทยาลัย ที่สภามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ได้แต่งตั้งให้คณะกรรมการฯ ชุดนี้ ปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ เป็นต้นมา

รายงานฉบับที่ ๓ นี้ นำเสนอต่อที่ประชุมสภามหาวิทยาลัยเพื่อรับทราบผลการปฏิบัติงาน ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะในการดำเนินงานตามนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัย รวมทั้งยังเป็นการช่วยกระตุ้นให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างมีหลักการรับผิดชอบ (Accountability) และสามารถใช้อ้างอิงจากรายงานฉบับที่ ๓ นี้ เป็นข้อมูลเพื่อพิจารณาสนับสนุน ส่งเสริม และพัฒนาการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป นอกจากนี้ สำหรับอธิการบดีและคณะผู้บริหารก็จะสามารถนำผลการประเมินนี้ไปปรับปรุงและพัฒนาการบริหารงานได้ต่อไป เนื่องด้วยจุดประสงค์สำคัญของการประเมินในครั้งนี้เป็นการประเมินเพื่อพัฒนามิใช่ประเมินเพื่อการตัดสิน

รายละเอียดตามเอกสารหมายเลข ๔.๑.๒ นำเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ สุวัฒน์ นิยมคำ ให้ข้อสังเกตเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงการผลิตและพัฒนาครูสู่ความเป็นเลิศ ดังนี้

โครงการผลิตและพัฒนาครูสู่ความเป็นเลิศ ถือว่าเป็นโครงการระดับชาติ โครงการนี้ยังไม่มีที่ไหนทำได้ แต่มหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นแห่งแรกที่ริเริ่มทำ ซึ่งต้องขอชื่นชมอธิการบดีที่มีความคิดที่จะจัดทำโครงการนี้ โครงการนี้ควรดำเนินการต่อไป ไม่ควรยกเลิกโครงการ แต่จะดำเนินการต่อไปอย่างไรนั้น เป็นเรื่อง ที่สภามหาวิทยาลัยและอธิการบดีคนใหม่จะต้องดำเนินการ

มีข้อสังเกตว่าโครงการผลิตและพัฒนาครูสู่ความเป็นเลิศ ดำเนินการได้ล่าช้ามาก จึงขอเรียกว่าเป็นโครงการฉบับหอยทาก ในส่วนของตะกร้อ ๔ ลูก มีคำชัดเจนว่าครูสู่ความเป็นเลิศจะต้องมีสวิตช์ โสภณ สุปฏิปันโน และ สุปชา โสภณ แต่ผู้ที่นำมาใส่ไว้เป็นปกเอกสารโครงการทำให้คนอื่นเข้าใจคลาดเคลื่อนเพราะไม่เป็นไปตามแนวคิดที่ผู้เขียนทำไว้ เพราะผมเป็นคนเขียนให้โดยเขียนเป็นระบบ แต่ทำออกมาไม่เป็นระบบ เป็นการบูรณาการโดยนำอะไรขึ้นก่อนหลังไม่ทราบ แล้วเมื่อนำไปใช้แล้วก็ไม่มีโอกาสให้ผู้เขียนได้อธิบายว่าเขียนเป็นภาษาบาลีเพราะอะไร และหมายความว่าอย่างไร ซึ่งไม่มีใครถาม คำว่าคนตีคนง่อกง่าคำพูดยากจึงได้หาคำมาใช้เพื่อไปสู่สำเนาขึ้นมา ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ย่างในโครงการที่เขียนยาวมากเป็นแผนยุทธศาสตร์ระยะที่ ๑ ซึ่งจริง ๆ คือการผลิตครูประถมศึกษาสู่ความเป็นเลิศเท่านั้น ไม่มีอย่างอื่น

ตอนหลังมีผลกระทบตามมามากมายว่าแผนแม่บทมีแล้วเอาไปทิ้งไว้ที่ไหน เนื่องจากต้องขับเคลื่อนตามแผนแม่บทกันตลอด เดิมทำขึ้นมาตั้งใจเป็นโครงการแม่บทของครูทุกประเภททั้งการผลิตและพัฒนาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ซึ่งเป็นแนวคิดที่ดีมาก เพราะปัจจุบันครูทุกประเภทมีปัญหา ไม่ใช่มีปัญหาเฉพาะครูประถมศึกษา พอผลิตคนออกไปแล้วสังคมต่อว่าทั้งนั้น ไม่มีใครว่าดี คือมีปัญหาหมด

เมื่อทำโครงการเสร็จแล้วนำเสนอสภามหาวิทยาลัย และสภามหาวิทยาลัยได้ให้ข้อเสนอแนะและข้อสังเกตต่อมหาวิทยาลัย ๑๕ ประเด็น ซึ่งดูแล้วเป็นข้อเสนอแนะที่วิเศษที่สุด เช่น ข้อเสนอแนะที่ว่าวิธีการสอนและการบริหารโปรแกรมวิชาต่าง ๆ ทำอย่างไร ปรากฏว่าตอบไม่ได้ มีความคิดที่แตกแยกไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน อันนี้เป็นปัญหา โดยเฉพาะครูของครูเป็นปัญหามากกว่านักศึกษา จะทำอย่างไร ครูของครูเป็นครูต้นแบบได้หรือไม่ ถ้ามหาวิทยาลัยได้พัฒนาหรือไม่ ก็เป็นประเด็นปัญหา ที่นี้พอมี ๑๕ ประเด็นขึ้นมา สภามหาวิทยาลัยก็มีคณะกรรมการติดตามมติสภามหาวิทยาลัย โดยมีนายบุญรัตน์ วงศ์ใหญ่ อุปนายกสภามหาวิทยาลัย เป็นประธานกรรมการ เมื่อติดตามต่อมาเรื่อย ๆ ก็ไม่ได้ผล จึงรายงานผลต่อสภามหาวิทยาลัย หลังจากนั้นมหาวิทยาลัยก็ให้คำตอบทั้ง ๑๕ ประเด็นพร้อมทั้งมีโครงการเปิดสอนสาขาวิชาการประถมศึกษา ดังนั้น โครงการฉบับหอยทากก็ยังเป็นฉบับร่างอยู่ และใน ๑๑ ประเด็นที่จะสภามหาวิทยาลัยให้ปรับปรุงก็ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดีอีก แต่สภามหาวิทยาลัยให้ข้อสังเกตว่าควรมีนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการนี้หลากหลายสาขาวิชามากกว่าที่จะให้สาขาวิชาใดวิชาหนึ่งสาขาเดียว แต่ปรากฏว่าส่วนน้อยไปบังคับส่วนใหญ่ให้หยุดไว้หรือข้อเสนอแนะที่ว่ามหาวิทยาลัยควรเปรียบเทียบกับนักศึกษาในโครงการกับนักศึกษาปกติ แล้วจะทำอย่างไร ซึ่งเป็นคำถามที่ดีมาก ดังนั้น หากจะการเปรียบเทียบว่าต่างกันอย่างไร ควรทำการวิจัยควบคู่กันไปด้วยปรับปรุงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้ผลที่ดีขึ้นมา หากจะทำอย่างนั้นได้

ประการต่อมาถามว่าโครงการนี้ดำเนินการภายใต้หลักสูตรอะไร เพราะหลักสูตรเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิต ต้องมีหลักสูตรมาก่อน แต่ตอนนี้ไม่มีหลักสูตร แต่ได้ทำการทดลองไปแล้วและอาจารย์อาวุโสกับอาจารย์ใหม่มีความเห็นไม่ลงรอยกันอีก นี่ก็เป็นปัญหา เปรียบเทียบครูเป็นเลิศกับไม่เป็นเลิศต่างกันอย่างไร สามารถตอบได้หรือไม่ ยังหาไม่เจอ หรือว่าเรายังค้นไม่ถึง เอกสารรายงานผลโครงการนี้คำถามทั้ง ๑๑ ประเด็นนี้ ยังไม่ได้รับคำตอบจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ หากท่านนำข้อเสนอแนะของสภามหาวิทยาลัยทั้ง ๑๕ และ ๑๑ ประเด็นดังกล่าวมาระบุและตอบคำถามในนั้นให้ได้ แล้วไปปรับปรุงตามนั้น จะวิเศษมาก ๆ

จากการศึกษาเอกสารหลักสูตรระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์ หลักสูตร ๕ ปี วิชาเอกการประถมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๕๕ เริ่มใช้เมื่อต้นปีการศึกษา เป็นเล่มที่ทุกคณะต้องทำของตนเอง เพราะว่าถูกบังคับโดย สกอ. ว่า ประเทศไทยต้องมีระดับ กฎเกณฑ์ มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี โท เอก ตามที่ชาติกำหนด บัดนี้ ชาติกำหนดแล้ว คือ TQF ได้กำหนดมาแล้ว ทุกมหาวิทยาลัยต้องจัดทำให้เข้าตามนี้ให้ได้ หากไม่ได้ก็จะไม่ได้รับการรับรอง เมื่อทำได้ก็จะเป็นหลักสูตรเพื่อรองรับมาตรฐาน TQF ระดับชาติ ไม่ใช่รองรับครูเป็นเลิศ ซึ่งคนละเรื่องกัน ครูเป็นเลิศอาจหย่อนกว่า เท่ากับ หรือมากกว่านี้ก็ได้ แต่หากทำได้

ตามนี้ก็วิเศษอยู่แล้ว อันนี้มีทั้งหมดที่ต้องเขียนในเล่มนี้อยู่ ๗ เรื่อง ตั้งแต่กว้างไปหาแคบ ๗ เรื่องนี้ต้องตอบคำถามของ สกอ. ให้ได้ ว่าทำได้แล้วหรือไม่ เมื่อใด และต้องเป็นรูปธรรม และเมื่อเล่มนี้ไม่ได้ทำขึ้นเพื่อรองรับครูเป็นเลิศ แต่รองรับมาตรฐานของประเทศ ฉะนั้นเมื่อเราเอาเล่มนี้บอกว่าเอามาเป็นหลักสูตรของครูเป็นเลิศ มันก็ไม่ใช่ เพราะแนวคิด ปรัชญาต่าง ๆ ก็ไม่เหมือนกัน ซึ่ง ๒ อันนี้อันทับซ้อนกันหรืออย่างไรและจะมีปัญหาตามมาหรือไม่ก็ไม่สามารถตอบได้

ได้รับข้อมูลจากอาจารย์ประยูร อำไพพันธ์ ซึ่งเป็นอาจารย์อาวุโส ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เป็นกรรมการอำนวยการ และ กรรมการดำเนินการ ของโครงการนี้ ทำให้ทราบข้อมูลรายละเอียดของโครงการเล่มหอยทาก แผนงานในองค์กรวมและพันธกิจ และการเปิดหลักสูตรเอกประถมศึกษา มากขึ้น และพบว่า การที่จะเปิดหลักสูตรประถมศึกษาได้ต้องผ่านขั้นตอนทั้งหมด ๕ ขั้นตอน จึงจะใช้ได้ แต่ที่ดำเนินการกระโดดข้ามจาก A ไป Z เลย จึงรับไม่ได้ เมื่อเริ่มต้นจากแผนใหญ่ (ซึ่งเป็นฉบับร่าง) เพราะเขาต้องการให้ฉบับร่างไปสู่การวิพากษ์จากผู้เชี่ยวชาญการฝึกหัดครูที่เป็นเลิศในประเทศไทย ว่าเล่มนี้จะว่าอย่างไร จะปรับปรุงแก้ไขอย่างไร จึงจะนำไปวิเคราะห์ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วจึงนำเสนอคณะกรรมการอำนวยการและจะได้ออกมาเป็นเล่มที่สวยงาม แล้วถึงจะเอาเข้าสภามหาวิทยาลัย แต่ที่ผ่านมามันไม่ผ่านกระบวนการดังกล่าว ผมเลยต้องมาช่วยพูดให้ เมื่อฉบับนี้จะใช้เป็นธรรมนูญในการผลิตและพัฒนาครูก็จะต้องมีสาระสำคัญต่าง ๆ ครอบคลุมทุกประเด็นที่จะนำไปเป็นหลักในการผลิตครูอนุบาล ประถม มัธยม ปัญหาถูกบรรจุอยู่ในแผนแม่บทหมดแล้ว นี่เป็นธรรมนูญ ทุกคนต้องปฏิบัติตามแล้วถ้ามีปัญหาอะไรนำเสนอ สภามหาวิทยาลัย เล่มนี้ควรเป็นอย่างนั้น ต่อไปหากทำอย่างนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกหน่วยก็จะรู้หน้าที่ที่จะสนับสนุนเล่มนี้ แผนแม่บทนี้จึงมีปัญหายุ่งเพราะต้องให้กองกลางออกคำสั่งทุกอย่าง

อีกปัญหาหนึ่งคือเรื่องทดลองนำร่อง เป็นโครงการย่อยและเป็น subset เมื่อยังมีหลักสูตรเป็นของตนเอง ต้องสร้างใหม่ แต่หากไม่สร้างต้องใช้หลักสูตร TQF ซึ่งต้องมีวิธีใช้เหมือนกัน และต้องมีวิธีแก้ไขเหมือนกัน ต้องดัดแปลงให้ดี ต้องเพิ่มเติมให้ดี มีได้ ไม่ใช่มีไม่ได้ ต่อไปหลักสูตร TQF ก็เฉพาะของเขาไป

ดังนั้น จึงขอเสนอให้มหาวิทยาลัยและสภามหาวิทยาลัยทบทวนโครงการผลิตครูสู่ความเป็นเลิศทุกฉบับที่เกี่ยวข้อง ไม่ใช่ยกเลิก และขอให้ทบทวนให้ทันก่อนเปิดภาคเรียนที่ ๑ จึงเห็นว่าโครงการนี้เป็นความคิดที่ดีเลิศ แต่การที่จะนำโครงการนี้ ไปปฏิบัติ นั้น อยากให้เป็นต้นแบบ เพราะท่านอธิการบดีอยากให้เป็นโครงการต้นแบบ ผมในฐานะที่เป็นกรรมการด้วยคนหนึ่ง ต้องขอบอกว่าคณะกรรมการอำนวยการมีบทบาทน้อยเกินไปในการทำโครงการนี้ แล้ว อาจารย์ประยูร อำไพพันธ์ ก็มีความเป็นห่วงและคิดว่าจะมีผลตามมาหากไม่รีบแก้ไข แต่จะแก้ไขอย่างไรก็แล้วแต่สภามหาวิทยาลัยและคณะผู้บริหารมหาวิทยาลัยชุดใหม่

ที่ประชุมร่วมกันพิจารณาและมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

๑. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ไม่สามารถจัดทำยุทธศาสตร์ที่แท้จริงได้ ไม่ใช่กำหนดว่าจะทำงานอย่างไร ที่ผ่านมากำหนดแบบว่าจะทำงานอย่างไร ซึ่งเป็นกระบวนการทั้งหมด ไม่ได้กำหนดว่าทำแล้วจะเกิดอะไรขึ้น หรือให้ความสำคัญน้อยมาก มหาวิทยาลัยต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจนว่าจะสร้างอะไรให้เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัย จะกี่ยกก็ได้ แต่ทุกตัวต้องมีความชัดเจน และต้องมีกระบวนการที่สร้างขึ้นมาเพื่อให้เกิด ไม่ใช่เขียนเป้าหมายแล้วไม่มีวิธีการใด ๆ ต้องมีวิธีการที่ชัดเจน

๒. มหาวิทยาลัยต้องจัดทำยุทธศาสตร์ ให้เป็นยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยจริง ๆ และสร้างกระบวนการทั้งหลาย กลยุทธ์ วิธีปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อให้ทำได้ตามยุทธศาสตร์นั้นให้ชัดเจน มหาวิทยาลัยในประเทศไทยต้องการมาก และต้องปรับบุคลากรภายในให้ได้คือการกระจายอำนาจ ขณะนี้ไปกำหนดวิธีการ

ทำงาน แล้วจะบอกว่าต้องให้คุณภาพดีด้วยเป็นไปได้ เพราะแต่ละคนทำงานไม่เหมือนกัน และเป้าหมายก็ไม่เหมือนกัน ควรให้ทุกคนคิดมาแต่มีเป้าหมายอย่างเดียวกันให้ได้

๓. มหาวิทยาลัยควรเร่งรัดจัดทำ common data set เพราะเป็นเครื่องมือที่ช่วยทำให้ทราบว่ามหาวิทยาลัยต้องการอะไรบ้าง ไม่ต้องการอะไรบ้าง อะไรที่เกินเลย เพราะเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัย

๔. อาจารย์ส่วนใหญ่ยังไม่เปลี่ยนวิธี ยังคงนำวิธีที่เคยเป็นนักศึกษามาใช้กับนักศึกษารุ่นใหม่ แต่นักศึกษารุ่นใหม่ไม่เหมือนรุ่นเก่า เขาจะคิดแบบใหม่ ถ้าหากอาจารย์ไม่เปลี่ยนอาจารย์จะล้าหลังกว่าเขา และนักศึกษาจะไม่ได้เรียนรู้จากอาจารย์ อาจารย์ต้องเรียนให้ทัน อาจารย์/ครู เป็นแนะแนว จะต้องวิ่งตามนักศึกษาต้องเรียนให้ทันเขา

๕. มหาวิทยาลัยควรนำรายงานผลการดำเนินงานไปพิจารณาแผนแม่บทอีกครั้งหนึ่ง และนำข้อเสนอแนะของสภามหาวิทยาลัยไปพิจารณาเพื่อตอบคำถามให้ชัดเจน และเชิญผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการผลิตครูมาระดมความคิด และอาจทำหลักสูตรทางการทดลองพร้อมกันควบคู่กันไป โดยนำกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (TQF) เป็นหลัก หากทำอย่างนี้เมื่อมีหลักสูตรทดลองแล้วขณะที่ทดลองต้องมีการเปรียบเทียบกับของที่อยู่ในหลักสูตรปกติว่าเป็นเลิศอย่างไร ตามที่เราต้องการหรือไม่ หากเราทำให้ครอบคลุมทั้งหมด จะตอบคำถามได้ทั้งหมด

๖. การบริหารจัดการโครงการนี้จะให้คณะครุศาสตร์รับผิดชอบอย่างเดียวคงไม่พอ ควรยกระดับโครงการนี้ให้เป็นการบริหารในระดับมหาวิทยาลัย อธิการบดีหรือรองอธิการบดีคนใดคนหนึ่งควรดูแลที่ผ่านมากณบดิมอบรองคณบดีหรืออาจารย์คนใดคนหนึ่งดูแล และผู้รับผิดชอบก็มีภาระงานสอนด้วย จึงทำให้ไม่ค่อยมีเวลา ผู้ที่รับผิดชอบต้องทุ่มเทให้โครงการนี้อย่างเดียว ไม่อย่างนั้นโครงการนี้จะเดินต่อไปไม่ได้ เพราะต้องใช้งบประมาณมาก

๗. กรณีกกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (TQF) ถึงแม้มหาวิทยาลัยจะทำครบทุกหลักสูตรหรือไม่ครบก็ตาม หัวใจไม่ได้อยู่ที่ตรงที่ทำหรือไม่ทำ หัวใจอยู่ที่การวัด เมื่อเด็กจบออกไปได้ผลตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่

๘. กรณีเรื่องของภาษา ขณะนี้สถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) กำลังอยู่ระหว่างกระบวนการที่จะทำการทดสอบ โดยจะเริ่มจากภาษาอังกฤษก่อนสำหรับผู้จบปริญญาตรี โดยจะมีการสอบโดยข้อสอบมาตรฐาน ซึ่งข้อสอบมาตรฐานนี้สามารถเทียบเคียงได้กับยุโรปและอเมริกา คือหากผ่านเกณฑ์นี้ก็สามารถยอมรับได้

๙. เรื่องของอาเซียน ควรไปดูปริญญาหัวหิน ชะอำ ซึ่งกล่าวถึงเรื่องการศึกษาของอาเซียนไว้ใน ๓ ประเด็นหลัก ๆ มีหัวข้อที่น่าสนใจ ซึ่งสามารถนำมาทำต่อได้ในหลาย ๆ เรื่อง เช่น เรื่องงานวิจัย เรื่องการประชุมวิชาการร่วมกัน เรื่องการแลกเปลี่ยนนักศึกษา การแลกเปลี่ยนนักศึกษามีอยู่ว่าตอนนี้มหาวิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่ม Asian University Network : AUN มีกระบวนการที่น่าศึกษามาก ของประเทศไทยมี ๔ แห่งของทั้งหมด ๒๖ แห่ง ในมหาวิทยาลัยกลุ่มนี้มีออนไลน์ระหว่างกัน ที่สามารถดูได้ว่ามหาวิทยาลัยใดเปิดสาขาใดวิชาอะไร ภาคเรียนใด และสามารถลงทะเบียนร่วมกันได้ โดยสามารถ print ออนไลน์ได้ ซึ่งน่าสนใจและน่าศึกษามาก และ AUN ฐานของประเทศไทยอยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑๐. มหาวิทยาลัยควรนำข้อเสนอแนะของคณะกรรมการประเมินฯ โดยเฉพาะ (๑) เรื่องการผลิตครูสู่ความเป็นเลิศ และมีประโยชน์มากต่อมหาวิทยาลัย และเรื่องนี้เป็นเรื่องนโยบายของสภามหาวิทยาลัยที่สำคัญ (๒) เรื่องของภาษา ศิลปะ วัฒนธรรม การท่องเที่ยว (๓) การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ

สิ่งแวดล้อม ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถเข้าไปปรับในแผนกลยุทธ์ที่จะนำเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อจะตอบนโยบาย ทั้ง ๔ ข้อ ต่อไปนี้

มติสภามหาวิทยาลัย

รับทราบ รายงานผลการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลงานของมหาวิทยาลัย รายละเอียด ตามที่คณะกรรมการฯ นำเสนอ โดยมอบหมายให้มหาวิทยาลัยนำข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ และ ข้อเสนอแนะของกรรมการสภามหาวิทยาลัย ไปพิจารณาเพื่อดำเนินการให้เกิดประโยชน์สำหรับการพัฒนา มหาวิทยาลัยต่อไป

๔.๒ พิจารณาแต่งตั้ง

- ไม่มี -

๔.๓ พิจารณาเรื่องการศึกษา

- ไม่มี -

๔.๔ พิจารณาเรื่องการออกระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ

- ไม่มี -

๔.๕ พิจารณาเรื่องการบริหารงบประมาณและการเงิน

- ไม่มี -

๔.๖ พิจารณาเรื่องการบริหารงานบุคคล

- ไม่มี -

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องเสนอเพื่อทราบหรือทักท้วง

- ไม่มี -

ระเบียบวาระที่ ๖ เรื่องอื่น ๆ

๖.๑ กำหนดการประชุมสภามหาวิทยาลัยครั้งต่อไป

สภามหาวิทยาลัยกำหนดให้มีการประชุมครั้งต่อไปในวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๕ เวลา ๐๙.๓๐ น.
ณ ห้องประชุมสภามหาวิทยาลัย ชั้น ๒ อาคารราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ

เลิกประชุมเวลา ๑๓.๔๕ น.

มัญญา รัตนกิจ

(นางสาวมัญญา รัตนกิจ)

ผู้ช่วยเลขานุการสภามหาวิทยาลัย

ผู้จัดบันทึกรายงานการประชุม

ถนัด บุญชัย

(นายถนัด บุญชัย)

รองอธิการบดี

เลขานุการสภามหาวิทยาลัย

ผู้ตรวจรายงานการประชุม

